

Σημαία στο μπαλκόνι

(τουλάχιστον να μάζευε τους σοβάδες, μη χτυπήσει κανέναν...)

Κάπως απόκοσμα, τα μεμονωμένα μπαλκόνια που τυλίγονται μόνιμα με ελληνικές σημαίες, έχουν γίνει άλλη μια από τις σταθερές των εργατικών γειτονιών της πόλης. Προφανώς αυτά τα σημαίο - μπαλκόνια εκφράζουν μια τελευταία γραμμή συναισθηματικής άμυνας των ιδιοκτητών τους απέναντι σε κάποια φανταστική «επέλαση των αλληλοφύλων».

Μπορούμε να φανταστούμε τον πόνο τους: το διαμέρισμα - μικρή ιδιοκτησία αποκτήθηκε σε παλιούς καιρούς σε καλούτσικη γειτονιά. Αλλά οι καιροί άλλαξαν, ο ΕΝΦΙΑ ροκανίζει τη μικρή ιδιοκτησία, η γειτονιά έγινε εργατογειτονιά («υποβαθμίστηκε», που λένε), τα παλιά δάνεια κοκκίνισαν. Και αν ο πατέρας κράτος ολιγωρεί τόσα χρόνια να προχωρήσει σε κατασχέσεις, είναι γιατί οι τράπεζες ελάχιστη χρησιμότητα βρίσκουν στα υποτιμημένα ντουβάρια που μπήκαν κάποτε υποθήκη και τώρα χρησιμεύουν μοναχά για αποθήκη των όλο και πιο ηυσσασμένων ιδιοκτητών τους.

Οι μικροαστοί ηυσσάνε γιατί νιώθουν εγκαταλελειμμένοι από τον πατέρα κράτος. Ταυτόχρονα όμως, ούτε που διανοούνται να προσάψουν στον πατέρα κράτος το παραμικρό. Η επιλογή τους είναι πολιτικο-συναισθηματική: επιλέγουν να ρίχνουν το φταίξιμο στους «ξένους» και να επενδύουν στον πατριωτισμό, πρώτα γιατί οι «ξένοι» τους φαίνονται ακίνδυνος στόχος. Έπειτα γιατί όλο και κάποια ψίχουλα, με πρώτο το μπαλκόνι, απομένουν για να θυμίζουν την παλιά τους ανωτερότητα. Τέλος γιατί αυτά τα ψίχουλα δίνουν και δικαίωμα στην ελπίδα: ο πατέρας κράτος, κάπου κάπως κάποτε, θα επιστρέψει με πύρινη ρομφαία για να βάλει τα

πράγματα στη θέση τους και τους μικροαστούς στο σαλόνι τους. Η σημαία, ο πατριωτισμός, ο μισανθρωπισμός, ο φασισμός, είναι ακραίες δηλώσεις νομιμοφροσύνης, προκαταβολές για αυτή την επερχόμενη Δευτέρα Παρουσία. Η κανονική μετατροπή σε μαφία με τα όλη της, είναι λιγότερο συχνή ως πρακτική (εδώ δεν χωράνε όλοι), αλλά εξίσου δημοφιλής ως ιδέα.

Οπότε σημαίες. Στα μπαλκόνια. Που όλο και πιο πολύ μοιάζουν με κουκούλια. Μόνο που από αυτά τα κουκούλια, κανείς δεν περιμένει να βγει κάτι πιο όμορφο από εκείνο που μπήκε.

Πάντως, δεν ξέρουμε αν είναι από την κακή μας προαίρεση, αλλά μας φαίνεται πως όσο πληθαίνουν οι σημαίες στο κάθε μπαλκόνι, τόσο τα μπαλκόνια με σημαίες αραιώνουν. Αυτή η κοινωνία, μια ζωή κατά φαντασίαν ομοιογενής, μια ζωή κατά φαντασίαν ελληνορθόδοξη, μια ζωή κατά φαντασίαν αταξική, όλο και περισσότερο μετατρέπεται σε ταξική πολυεθνική κοινωνία με τα όλη της. Στα σχολεία και στις δουλειές, στους δρόμους και στις πλατείες, πάντα από τα κάτω, αυτή η πόλη, τώρα που μιλάμε, γεννάει τη νέα εργατική της τάξη. Είναι ο πολιτισμός αυτής της τάξης που απλώνεται στις εργατογειτονίες· και ηγεμονεύει υπόκωφα. Τα μπαλκόνια/κουκούλια παριστάνουν τους πύργους επιτήρησης. Στην πραγματικότητα δεν είναι παρά κούγκια που αναζητούν ομοίους υπό εξαφάνιση, όλο και περισσότερο επί ματαίω.

Δεν θα πούμε ότι όλη θα πάνε καλά. Όχι, οι ήττες μας είναι πολλές και μακρόχρονες, η αυτοκριτική λειψή, η ιστορία καλπάζει σε άγνω-

στους δρόμους. Θα πούμε όμως ότι αυτή η μεταβολή, αυτός ο νέος πολιτισμός που τόσο εκνευρίζει τους σημαιομαπαλκονάκηδες, είναι η τελευταία ελπίδα αυτής της κοινωνίας.

Η απόδειξη είναι του παρόντος. Από το 2010 και μετά, το πέλαγος της εθνικοπατριωτικής βλακείας απειλεί να πνίξει τα πάντα. Τα κρατικά παραμύθια κυριάρχησαν. Και όσο πιο γνήσιος Έλληνας πατριώτης ήταν κανείς, τόσο περισσότερο πεισμένος ήταν ότι «ο Σόιμπλε ρίχνει τους μισθούς». Τόσο πιο χαρούμενος ήταν με τα «πετρέλαια της Ανατολικής Μεσογείου». Τόσο περισσότερη κατανόηση έδειχνε προς τους Έλληνες νεοναζί. Και τόσο τύληγε το μπαλκόνι του με σημαίες.

Κι όμως, επτά χρόνια τώρα, αυτός ο συνδυασμός βλακείας - πατριωτισμού κυριάρχησε μόνο φαινομενικά. Σεβαστά κομμάτια αυτής της κοινωνίας αρνήθηκαν να προσυπογράψουν. Εξ αιτίας της θέσης από την οποία είναι αναγκασμένοι να δρουν, εξαιτίας των πραγμάτων που αναγκάζονται να υποστούν, σημαντικά τμήματα του νέου πολυεθνικού προληταριάτου της μητρόπολης, επτά χρόνια τώρα, αποτελούν το ράγισμα στις κρατικές αφηγήσεις. Δεν πιστεύουν ότι «ο Σόιμπλε» τους έκοψε το μισθό, γιατί καθημερινά έρχονται αντιμέτωποι με τους πραγματικούς αυτουργούς: τους πραγματικούς Έλληνες μπάτσους και αφεντικά. Δεν πιστεύουν στη σωτηρία μέσω πετρελαιογίας γιατί μπορούν να φανταστούν τον εαυτό τους μόνο σαν εργάτη σε πετρελαιοπηγή. Αυτοί και αυτές πρώτα και κύρια είναι που, επτά χρόνια τώρα, δεν αφήνουν τους νεοναζί να πάρουν ανάσα.

Και πληθαίνουν. Πληθαίνουμε. Αυτή η κοινωνία δεν μπορεί πια να περηφανεύεται για την «ομοιογένειά της».

Μπορεί μόνο να προσπαθεί να διακηρύξει αυτή την ομοιογένεια και με την ίδια κίνηση να τη διαψεύδει, όπως με το μοναχικό μπαλκόνι/κουκούλι.

Που όσο φαντασιώνει πως εκπέμπει κυρι-

αρχία, τόσο εκπέμπει βλακεία, μισανθρωπισμό και μοναξιά.

Αs τυλίγουν λοιπόν με σημαίες τα μπαλκόνια τους οι πικραμένοι.

Αλλά as προσπαθήσουν τουλάχιστον να τις στήνουν με τρόπο που να συλλέγονται οι σοβάδες που καταρρέουν.

Είναι η τελευταία πραγματική χρησιμότητα της μπαλκονίσιας σημαίας.

Πάντως η αλόγιστη επέκταση της επιφάνειας της σημαίας απαιτεί και κάποια προσοχή.

Εδώ για παράδειγμα, ο από κάτω μπορεί να υποβάλλει μήνυση για παραβίαση ιδιωτικού χώρου.

πορεία στον Κοζωνό - 12/17

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

**autonome
antifa** ★

autonome.antifa@yahoo.com

autonomeantifa77.wordpress.com

